

diktionen. Jeg synes derfor, at det vilde være uheldigt, om dette Forslag, hvis det ellers vinder Sympathi, skulde udsættes til, at denne store Retsreform foreligger, der hviler som en tung Sten eller en sort Skygge over Alt, hvad vi ville gjøre her til Lands for at forbedre Retspleien. Jeg frygter for — ja, jeg vil ikke en Gang sige frygter for — at denne Procesreform i de store Træk, hvori den har været forelagt, ikke har Udsigt til at blive ført igennem i en overfluelig Fremtid; men det vilde da være høist sørgeligt, om vi af den Grund undlode at forbedre de mange Ting, som naturlig trænge til Forbedring, og som kunne forbedres, uden at man behøver at gaa til saa grundige Forandringer, som Retsreformen kræver. Jeg skal imidlertid skaa mig til Taals med, at det ærede Medlem sluttede sig til det Ønske nøiere at behandle dette Forslag, og iøvrigt kan jeg i det Hele taget kun udtale min Tilfredshed med, at der gjennem de fleste Taleres Ytringer syntes at gaa en velvillig Følelse overfor det Princip, som ligger til Grund for Forslaget.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmigt med 47 Stemmer.

Rump: Jeg tillader mig til Behandling af Lovforslaget at foreslaa et Udvalg paa 5 Medlemmer nedsat.

Schlegel: Jeg tillader mig at foreslaa, at Udvalget kommer til at bestaa af 7 Medlemmer.

Rump: Saa tager jeg mit Forslag tilbage.

Oyenbøll: Jeg har ikke Noget imod, at der bliver nedsat et Udvalg paa 7 Medlemmer, idet jeg gaar ud fra, ja, jeg veed ikke, om det stemmer med Forretningsordenen — at det følgende Lovforslag henvises til det samme Udvalg, men det er maaste for tidligt nu at tale derom.

Formanden: Det ærede Medlem kan ikke tale nu derom, men han kan vistnok gjøre Regning paa, at det vil lykkes ham at gjenneføre sin Tanke senere.

Bed den derefter foretagne Afstemning over det af Schlegel fremsatte Forslag vedtoges dette enstemmigt med 40 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1501).

Sagen fattes under Forhandling.

Rump: Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at give Bestemmelser paa et Omraade, hvor vor Lovgivning ikke hidtil har indeholdt positive Bestemmelser, eller, om man vil, hvor vor Lovgivning, idet den tier, har den positive Bestemmelse, at der ikke gives nogen Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, medens Lovforslaget gaar ud paa at give Bestemmelser i en hel anden Retning. Det er et vanskeligt Forhold, hvorom man her skal lovgive, et Forhold, som i en lang Række Aar har beskæftiget saa vel videnskabelige som praktiske Jurister, og med hvilket ogsaa forskjellige Landes Lovgivning har sysselsat sig. Der er meget delte Meninger saavel om det Grundlag, hvorpaa man skal begrunde den herhenhørende Lovgivning, som ogsaa med Hensyn til, i hvilke Tilfælde Erstatning skal kunne gives. Dels af denne Grund, dels fordi det er et nyt Princip, som vi efter dette Lovforslag skal ind paa, er der Grund til at gaa frem med megen Varsomhed. Jeg kan i den Henseende lykønske den meget ærede Forslagsstiller med Hensyn til hans Forslag. Det gaar ikke meget vidt, og jeg for mit Bedkommende kan i dei Væsentlige, naar det først er givet, at man skal ind paa at give Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel, gaa ind paa det. Var det gaaet videre, vilde jeg ikke have kunnet slutte mig til det. — Det vilde blive for vidløftigt, om man ved Behandlingen her vilde komme ind paa de mange forskjellige Theorier, som ere fremsatte paa dette Omraade. Jeg skal ikke gjøre det i videre Omfang end nødvendigt for at begrunde det Standpunkt, paa hvilket jeg staar med Hensyn til det foreliggende Forslag. Der er blevet sagt, at det ligefrem er en Retfærdighedsfordring, at den, der uforskyldt er belagt med Varetægtsfængsel, skal have Erstatning af Staten, idet Staten, naar den til Opnaaelse af sine Formaal tilføier en Statsborger en Lidelse, et Onde, formentlig ogsaa maa være forpligtet til at give Erstatning. Hvis dette var rigtigt, maatte man ogsaa nødvendigvis tage Konsekvenserne af Theorien, selv om Udgifterne blive nok